SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 19 | 1. OKTOBER 1934 | 83. AARGANG

HVORFOR VÉD VI MENNESKER IKKE MERE OM DØDEN, OM EVIGHEDEN, END VI GØR?

Af to Grunde, for det forste: dersom Biblen taler sandt, saa er Evigheden (Paradiset) en vidunderlig Verden, som det for mange Menneskers Vedkommende vilde være en Lykke at gaa over til, og mange Mennesker vilde maaske ligefrem, dersom de var sikre paa, at Paradiset eksisterede, tage sig selv af Dage og hurtigst muligt blive fri for alle de Byrder, som Livet nu engang byder Menneskene her paa Jorden. — Den anden Grund kunde jo muligvis være den, at der efter Doden slet ikke var mere, kun den store Oplosning af Stofferne og saa Slut; dersom dette er Tilfældet, og Folk vidste det, saa vilde de gaa i en Angst for at do. Som du ser, er der ikke givet Menneskene et eneste Holdepunkt for, om det gaar mod Evigheden eller mod Tilintetgorelsen. Ja, det er forfærdeligt at faa Sandheden sat op lige foran sig og skulde tage en Bestemmelse for eller imod (bange for at do eller ikke). — Jamen — jamen vilde man hore, taler Bibelen da ikke sandt, — det er egentlig mærkeligt, at Menneskene i et saadant Tilfælde straks kliner sig op ad denne, naar de ellers ikke i det daglige Liv har brudt sig særlig meget om denne og dens Oplysninger; mange Gange har maaske disse Mennesker, der nu staar overfor Spørgsmaalene (Oplosning, Dod eller Evig-

hed), været de ivrigste til at rakke denne til; men saasnart det kniber, og de er trængt op i en Krog, hvor deres Forstand ikke rækker med længere, ja da kommer de pludselig i Tanke om Bibelen og dermed Troen, og det sidste lille bitte Haab, som de klamrer sig til, er: »Aa, der staar dog«, og Præsterne siger dog! at der er et evigt Liv efter dette. — *Men passer det.* Atter den kolde Kendsgerning, den staar lige foran os alle — passer det — tænk om der nu blev sagt til dig: om 5 Minutter er det Slut; hvor vilde du faa travlt, alt det, som du dog skulde naa, nemlig at huske alle dine Fejl for at kunne bede om Tilgivelse, dersom der findes en Gud paa den anden Side Doden, som vil kræve dig til Regnskab. — Tilsidst i de sidste Sekunder vil du ligge udmattet af Anstrengelse eller ødelagt af din daarlige Samvittighed, og ganske uvilkaarligt vilde du folde Hænderne og trygle om Naade, raabe om Hjælp — om der dog blot maatte findes et ganske lille Paradis paa den anden Side, hvor du kunde leve videre, du, der nu er saa bange for at gaa Tilintetgørelsen i Møde. — Jeg kan se mange Ansigter, nogle haanlige — andre trodsige; men de fleste bange, nervøse, *og de ganske faa, uendelige faa* med det varme, stille, hjertensgode Smil. De sidste klarer nok Spørgsmaalene (Død, Oplosning eller Evigheden); men de første vil storme frem imod mig, jeg kan høre dem raabe: »Saa tal dog, Menneske, saa svar dog«. Du kan da ikke lade os i Stikken, dersom du har set noget eller hørt noget sikkert om disse Ting. Egentlig fortjente I det Svar: aa — for havde I saamænd ikke et Øjeblik tilovers for blot den ene Tanke: Død eller Evighed; nej, det kunde godt vente til i Morgen, maaske i Overmorgen, der var saa meget andet, som var mere vigtigt og nødvendigt lige i Øjeblikket, og desuden, hvorfor dog tale netop nu om Død, naar man var rask og sund; saadan svarede I mange Gange, men nu staar I overfor Spørgsmaalene — svar saa, om I kan. — Jeg ser allerede den ophidsede Stemning, I er kommet i — altsammen Angsten, Frygten aylet af Tvivlen, og det sidste, jeg vil hører fra jer, er: »Kan du da ikke hjælpe os, er der da ingen, som véd noget bestemt, er der da ingen, som har set ind bag Dødens Forhæng? aa, saa svar os da.« *Nej* — og hvad saa —en Flok ulykkelige Mennesker med Angst i Sjælen, der ikke har Fred nogen Steder. Saa vil der gaa nogen Tid, mange vil i Løbet af 1 Dag — 1 Time — 1 Aar være faldet i Ro igen; de danser, synger og blæser Spørgsmaalene et langt Stykke, for de er saamænd allerede glemte; men enkelte faa vil vende tilbage til Spørgsmaalene, kredse uden om disse, for endelig tilsidst at tage Mod til sig og spørge: »*Hvad mener du selv?*« Overfor disse Mennesker kan jeg selvfølgelig ikke svare med

et afvisende Svar, for de soger ligesom jeg efter Sandheden om disse nævnte Ting. Jeg mener bestemt, at Evigheden eksisterer, alt er tilsyneladende forgængeligt for vore Øjne; men dersom man kunde folge alt paa dets Vandring, vilde man kunne se, at der kun sker en Omforandring, en Omplacering af Stofferne; alt paa Jorden er undergivet en mægtig Naturkraft (Gud), som ved sine bestemte Love, Regler, skaber, tilintetgor fuldstændig efter bestemte Linier; kun ved en større Omforandring, f. Eks. en Naturkatastrofe, kan man se eller ane denne mægtige Magt (Herskeren), ellers gaar det til daglig som et meget fint Maskineri, Hjulene snurrer og erstattes af nye ved Slidtage, planmæssigt o g bestemt. Ja Stofferne — Legemerne — forsvinder for det menneskelige Øje, f. Eks. ved Dod, men kun for at blive omforandret til andre brugbare Ting i Universet og paa Jorden. *Kun Sjælen, Aanden er uforgængelig,* den vokser Time for Time, bliver mere og mere fuldkommen og ren og med Tiden mere og mere lig det mest rene og mægtige, nemlig Gud. Og naar dette er Slut, aner ingen her paa Jorden, hvad der mere vil ske, thi Sjælen er og kan ikke være andet end en Del af Guddommen, thi Sjælen er det mest vidunderlige, der er skabt, og som vi Mennesker i Øjeblikket *kun aner,* men aldrig kan se eller føle paa som et andet Stof. — Altsaa, *alt paa Jorden er evigt* og vil, saa længe der findes en Gud (Naturlovene), vedblive at være evigt, men kan efter Lovene omforandres til andre Ting; kun ikke Sjælen, den er direkte undergivet Gud og vil altid staa i Kontakt med denne. Kan dette bevises — nej — men de, som kan se med Profeternes Øjne, véd, at saa er det; for andre vil det være en Trossag, og Mennesker vil do og Mennesker fodes, og stadig vil Spørgsmaalene blive staaende som en Mare — *Død, Opløsning eller Evighed.* Kun dersom Menneskene har en Tro, som de kan finde Hvile i for deres Angst, vil Livet gaa som en nogenlunde rolig Passage fremad imod den Evighed, som de mange Millioner Mennesker, der lever paa Jorden, haaber — ønsker — aner — der eksisterer. »Kan man da ikke lofte Fligen?« Nej, ikke uden Gud kalder paa en, thi Gud er saa mægtig og stor i sin Kærlighed, at Mennesker slet ikke kan taale at se paa ham eller blot være i hans Nærhed. Tænk paa, at Gud er mægtigere end den største Naturkatastrofe. Kan man være i dens Nærhed? Nej, man flygter *uden Kaldelse til dette.* Saa dersom man tror paa Evigheden, maa man tro paa Gud, *Gud er Evigheden og selv Evigheden,* derfor kan almindelige Mennesker ikke lofte op for Forhænget til det allerhelligste; thi Gud lader sig ikke belure, granske eller bese; men han har givet Menneskene en Nøgle til Entreen ind til Evigheden, nemlig

igennem Bonnen i Lonkamret, her kan man begynde med sine Spørgsmaal: *Død, Opløsning eller Evighed,* og her kan man ved Taalmodighed og det rette Hjertelag maaske naa til at faa Svar paa det, man ønsker. Der findes Mennesker, der har været i meget nær Kontakt med Gud, og maaske træffer du eller jeg disse; men om det nytter noget at spørge: »Saa du noget?« ja se det er en Ting, som jeg ikke kan svare paa. Kun kan jeg sige: Gud straffer den, der tier — han straffer den, der taler om Ting, som er hans Helligdom, og som han har givet sine Ordrer for, og som han selv befaler over; der sker intet paa Jorden — i Havet — i Himlen — uden paa Befaling (uden efter Naturlovene) og uden efter Guds Ordre (Naturkraften). Enhver bliver tilsyneladende lykkelig i sin Tro; men om han har behaget Gud md sin Tro, ja herom melder Historien intet. Kun et véd jeg for mit Vedkommende, og det er: At der er et Paradis, at der er en Gud i mægtig Kærlighed, *hvorfor,* fordi ellers var der jo slet intet ved at leve her, saa kunde man ligesaa godt slutte med det samme og se at blive fri for de Sorger og Bekymringer, som Livet eventuelt har at knuge en med. Men et maa man huske, at dersom der findes en Gud og et Paradis i evigt Liv, saa maa dette være Begrebet af alt fint, ædelt, rent, stort og mægtigt, og ligesom du ikke med snavsede Fødder kan fare ind paa et nyferniseret Gulv, saaledes kan du heller ikke komme farende ind til Gud med et snavset Sind. Jeg taler rent ud; mener du det er passende f. Eks. at have Samleje og saa Minutter efter, naar din Drift (naturligvis en af Naturlovene) er mættet, da at gaa ind til Gud, mener du Dagen efter et Drikkegilde, et Bal eller en anden morsom Oplevelse, at Gud da skal tage imod dig, fordi du i Øjeblikket har lidt god Tid og ikke forsommer noget med det; mener du, at du kan byde Begrebet af *alt* her paa Jorden og i Himlen det at sætte Ham i anden Række. *Pas paa med det.* Nej. I stille Stunder fødes Hjertets Hunger, og da gaar du til Gud med dine Bekymringer, men aldrig — jeg advarer dig — aldrig naar dit Sind er fyldt med allehaande Ting, som ikke er værdig at tage med for Guds Ansigt; thi sker det, da kan du vente, som den, der har svinet nyferniserede Gulve til, at du faar Straf for dette, enten paa den ene eller anden Maade — et véd jeg, nemlig at da finder du ikke ind til Evigheden. — Knæl du blot ned, glem dig selv, se du blot op imod Himlen — sig du saa ganske stille: Fader vor — siger du det rigtigt, da er Bonnen ikke længere; du vil straks mærke i dit Sind Himlens Fred og maaske en Stemme: »Hvad vil du, mit Barn?« og saa behover du aldrig mere at spørge, om der findes en Gud, et Paradis efter dette Liv; thi engang fundet, evigt vundet, og du vil være en af de

faa og dog gennem Tiderne mange, uendelig mange Mennesker, som er lykkelige i Troen paa Gud og hans Herlighed, og intet vil nogensinde kunne fravriste dig denne Tro. Tvivl vil aldrig mere eksistere for dig, og du vil være med til at løfte Fligen — paa Guds Befaling — ind til det allerhelligste, som vi alle onsker, haaber, aner eksisterer.

Af Fred i Sind gror Smil paa Kind,
af morke Tanker, du Daare — løber kun bitter Taare.
Med en Bøn, som jeg for dig,
og vi er begge paa den rette Vej.

N. J. W. G.

DEN DANSKE MISSION.

EFTERAARSKONFERENCERNE.

Efteraarskonferencerne i den Danske Mission vil i Aar blive afholdt som følger:

Odense den 7. Oktober.
Aarhus den 12., 14. og 15. Oktober.
Aalborg den 19., 21. og 22. Oktober.
København den 26., 28. og 29. Oktober.
Esbjerg den 2., 4. og 5. November.

Som sædvanlig bør der saavidt muligt afholdes en Koncert Fredag Aften for Konferencen, og vi haaber, at der vil blive udført et saa godt Program som muligt.

Søndag Morgen Kl. 9 afholdes som ved tidligere Konferencer Præstedomsmøde under Missionspræsidentens Ledelse.

Konferencen fortsættes Søndag Formiddag Kl. 10 under Ledelse af Præsidenten for Hovedbestyrelsen, og den første Tid vil blive viet til Søndagsskolearbejdet. Den øvrige Del af Tiden vil blive benyttet til enkelte Taler.

Søndagens andet Møde afholdes Kl. 2. Dette Møde vil nærmest være et Instruktionsmøde for alle Distriktets Funktionærer, hvorfor vi haaber, at de vil møde op i stort Tal. Naturligvis er alle andre Medlemmer og Venner ogsaa hjerteligt indbudt til dette Møde.

Kl. 7: Stort offentligt Møde, hvor interessante Emner vil blive behandlede.

Mandag Aften kan benyttes til en Basar til Fordel for den Kvindelige Hjælpeforening.

Vi indbyder alle vore Søskende og Venner fra de forskellige Grene til at overvære denne Efteraarskonference.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

MINDEDAGE.

70 Aar.

Den 4. September fejrede Søster Henriette Grossmann sin 70-Aars Fødselsdag. Det er altid en Glæde at komme i Broder og Søster Grossmanns Hjem, thi de er begge saa ungdommelige, behagelige, opmuntrende og gæstfri for alle, som besøger dem. Efter at Sønderborg Gren ikke mere har Mødehus, har de ofte stillet deres Hjem til fri Afbenyttelse, og selv om de begge modtog Evangeliet i en høj Alder, har de begge et stærkt og urokkeligt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Maa Herren vilsigne disse kære Søskende med en lys og lykkelig Alderdom. *J. P. J.*

60 Aar.

Den 25. September blev Søster Christiane Christensen i Randers 60 Aar. Søster Christensen er kendt saavel af Missionærer som Søskende for sin store Aktivitet i Kirkens Arbejde. Søskende, som var nærværende ved hendes Daab i Aarhus for flere Aar tilbage, glemmer hende sikkert aldrig for det kraftige Vidnesbyrd, hun bar umiddelbart efter at have modtaget Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Det er altid en Opmuntring at høre Str. Christensen forkynde Evangeliet, det være sig fra Talerstolen eller i Diskussioner. Hun har i de senere Aar med stor Iver og Dygtighed varetaget Hvervet som Præsidentinde for den Kvindelige Hjælpeforening.

Søskende og Venner i den Danske Mission benytter Anledningen til at lykønske Søster Christensen og haaber, at Herren endnu vil forunde hende mange Aar at leve i, og at disse maa være fyldt med Glæde og Lykke. *M. P.*

76 Aar.

Onsdag den 26. September kunde Ældste Rasmus Andersen, Aarhus, fejre sin 76-aarige Fødselsdag. Trods sin høje Alder er Broder Andersen endnu aktiv inden for Kirkens Arbejde, idet han endnu gaar som Kredslærer, og idet han passer sine Møder. Han er meget afholdt blandt Menighedens Medlemmer i Aarhus, og der er sikkert mange, som vil gratulere ham den Dag.

Maa Herrens rige Velsignelser være over vor kære, trofaste Broder og gøre hans Livsaften lys og lykkelig. *T. L. A.*

DØDSFALD I AARHUS.

Broder og Søster Carl Jensen i Aarhus har haft den Sorg at miste deres kære lille Søn, Jack Johnie Jensen, som

kort for var blevet velsignet. Begravelsen foregik fra Vester Kirkegaard Onsdag den 19. September under Ledelse af Distriktspræsident Christen Nielsen, som holdt en smuk og trostende Tale. Graven blev velsignet af Pres. Chr. Nielsen.

Maa Herren hjælpe Forældrene over denne Sorg.

T. L. A.

UNGDOMSFORENINGENS AABNINGSFEST I KØBENHAVN.

Ungdomsforeningens Aabningsfest i Kobenhavn var uden mindste Overdrivelse en Kæmpesukces.

Det vil være vanskeligt at afgøre, hvad der var bedst paa hele Programmet, thi som Programmet blev fuldfort Slag i Slag, forogedes Feststemningen. Den alvorlige Del af Programmet stod paa ingen Maade i Skyggen for det fornojelige. En Repræsentant for hver af Klasserne gav en interessant Redegørelse for, hvad der blev foretaget i deres Klasse, og appellerede til de tilstedeværende om at komme og deltage. Koret havde i Dagens Anledning indovet nogle ekstra Numre, som alle var vellykkede. Det bor ikke her forglemmes, at en Sketsch »Lyset i Morket«, skrevet af Str. Eva Mabel Gregersen og opfort af Gleanerpigerne, gjorde et dybt Indtryk paa alle de tilstedeværende og gav et ypperligt Billede af Gleanerpigernes Arbejde.

Bikubepigerne opforte en lille, morsom og lærerig Sketsch »Lyv ikke«. Da M-Mændenes Kor sluttede Programmet med at synge de sidste Schlägere, syntes Festen at have naaet sit Hojdepunkt. Foruden de omtalte Dele af Programmet var der selvfolgelig Solosang, Musiknummer, Kvartet m. m., som ligesom det ovrige Program hostede anerkendende Bifald fra de tilstedeværende.

Et gammelt Ordsprog siger: »Godt begyndt er halvt fuldendt«. Om dette er sandt, tor man næsten gaa ud fra at faa en god Vintersæson, thi 176 overværede denne Fest, og deraf var 46 Venner.

W. Ø. P.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR OKTOBER.

I Anger kommer jeg til dig,
Du, som er Kærlighed.
Dit Sakrament nu minder mig
Om, hvad du for mig led.

KORLEKTIE FOR OKTOBER.

Senior- og Juniorklassen:

13. Trosartikel: »Vi tror, at vi bør være ærlige, sanddru, kyske, velgorende, dydige, oprigtige og gore godt imod alle. I Sandhed, vi kunne sige med Paulus, at vi tror alt, vi haaber alt, vi har udstaaet meget, og vi haaber med Guds Hjælp at blive i Stand til at »udholde alt«. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.«

Børn over 10 Aar:

Mika 6: 8: »Han har kundgjort dig, o Menneske, hvad godt er, og hvad Herren kræver af dig: kun at gore Ret og elske Miskundhed og at vandre ydmygelig med din Gud.«

Børn under 10 Aar:

Ap. G. 2: 21: »Og det skal ske, at enhver, der paakalder Herrens Navn, skal frelses.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTTERS EMNE.

Senior- og Juniorklassen:

1. Hvorfor er det nodvendigt at vise Lydighed mod Landets Love?
2. Hvad er det forste Bud i Loven?

Børn over 10 Aar:

1. Fortæl om Profeten Amos.
2. Hvorledes lærte Profeten Hoseas om Guds Kærlighed?
3. Jesu Opstandelse.
4. Jesu sidste Formaning til sine Apostle.

Børn under 10 Aar:

1. Hvorfor bor jeg altid huske at bede til Gud?
2. Hvorfor dode Jesus?

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

7. Oktober.

ESAIAS, PROFETEN, SOM SAGDE »SEND MIG«.

Esaias fortæller i sit 6. Kapitel og 8. Vers, hvorledes han fik Kaldet til at blive en Herrens Tjener for at lære Menneskene at forstaa Nodvendigheden af, at de maatte omvende sig. Herren har altid i den Tid, hans Kirke har været paa Jorden, givet Medlemmerne af hans Kirke det samme Kald, og det gælder ogsaa i Dag i vor Kirke. Herren onsker, at vi, hver især, skulde være hans Tjenere.

I vore Lektier har vi fulgt Profeterne i den Orden, som Rigerne blev delt. Vi har lært om, hvorledes Amos, som var født i det sydlige Kongerige, Hoseas, som var født i det nordlige Kongerige, begge prædikede næsten forgæves for Folket i det nordlige Kongerige, thi de vilde ikke lytte til deres advarende Røst og omvende sig fra deres Synder og Daarligheder.

Vi vender os nu atter tilbage til Folket i det sydlige Kongerige, nemlig Judæa, og fra Esaias' Beskrivelser var Folket paa den Tid meget ugudelige, og da Herren kaldte paa nogle, som vilde gaa ud for at prøve at frelse hans Folk, var Esaias rede. Han var altsaa den første Profet, som var sendt til Judæas Folk, og han var meget ydmyg i sin Gerning. Han besøgte Landets Ledere og formanede dem saavel som hele Folket, at de skulde omvende sig og leve et mere retfærdigt Liv. Det var hans største Ønske, at hele Folket skulde kende og forstaa Guds herlige Budskab til dem.

Han lærte dem ogsaa om Kristi Komme og hans Mission, og han fortalte dem om, hvorledes Byer vilde blive lagt øde og Folket taget til Fange, hvis de ikke omvendte sig og levede et bedre og mere retfærdigt Liv, thi Synder vilde gøre dem svage og paa den Maade gøre det muligt for Fjenden at overvinde dem med Lethed. Folket omvendte sig ikke, og Byer blev lagt øde og deres Indbyggere blev taget til Fange. En Gang, da Assyrerne efter at have ført Israels Børn i Trældom, havde slaaet Lejr omkring Jerusalem i den Hensigt at indtage Staden, henvendte Byernes Embedsmænd sig til Esaias og bad ham frelse dem. Esaias elskede dem og Byerne saa meget, at han bad til Gud om at befri dem, og derefter fortalte han dem, at de denne Gang vilde blive sparet — og det skete ogsaa saaledes. Af en eller anden Grund bliver vi ikke fortalt noget om, hvilken Sygdom der udbrød i Assyrernes Hær, og saa mange blev syge, at den øvrige Del af Hæren blev bange og flygtede. Men selv om Gud denne Gang havde sparet Jerusalems Indbyggeres Liv, omvendte de sig ikke, og derfor skete det ogsaa, som Esaias havde forudsagt. Byen blev lagt øde og Indbyggerne taget til Fange.

Esaias var foruden en stor Statsmand og Profet en vidunderlig Digter og Skribent. Formedelst Guds Indflydelse og Vejledning blev han sin Tids største Mand.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor tvinger Herren ikke Folket til at adlyde hans Bud og Love i Stedet for at lære dem, hvad de skulde gøre, og derefter give dem deres Handlefrihed?

2. Nævn nogle af Amos', Hoseas' og Esaias' Gerninger, som altid vil faa os til at huske dem.
3. Hvilket Kongerige tilhorte hver af Profeterne, og til hvilket Folk prædikede de?
4. Hvad mener vi, naar vi siger, at Esaias blev kaldet til Profet?
5. Bliver Herrens Tjenere ogsaa kaldet i Dag? Hvorledes?
6. Diskuter Udtalelsen: »Naar Gud kalder et Menneske til at gore en Gerning for ham, bor det betragtes som en Anledning og ikke en Pligt.«
7. Er der særlig Brug for religiose og aandelige Ledere i vor Tid? Hvorfor?

14. Oktober.

MIKA, PROFETEN, SOM ELSKEDE HERREN.

Profeten Mika tilhorte Landbostanden og repræsenterede Judæas mindre bemidlede Befolkning. Han var ikke fodt i en By som Esaias, ej heller kendte han noget til dem, som styrede Byerne eller Landet. Han kendte kun Smaafolkene og deres Kaar. Medens Esaias forkyndte det herlige Budskab i alle Judæas store Byer, prædikede Mika det samme let forstaaelige Budskab for hans Medmennesker paa Landet. Paa den Tid havde de rige og velstaaende helt undertrykt de fattige, og det var imod dette Onde, Mika talte. Det syntes heller ikke, at hans Taler skulde være frugteslose, thi Judæas Konge, Hezekiah, onskede straks at forbedre denne Tilstand, da han horte Mikas Tale.

Det gjorde Mika ondt, at se de fattige blive endnu fattigere, blot fordi de rige var saa begærlige og onskede at komme i Besiddelse af endnu mere Rigdom, og dertil at de anerkendte falske Profeter, som lærte, at de ikke behovede at frygte, men at alt vilde blive godt. Resultatet af dette var, at de ikke ikke vilde anerkende de sande Profeter, som Herren havde sendt dem for at frelse dem fra de Ødelæggelser og Straffedomme, som de havde gjort sig fortjent til.

Mika saa endnu mere tydeligt og klart paa forskellige Ting end Esaias. Han saa ligesom Esaias Kristi Komme, men han gik endnu videre i sin Forkyndelse, idet han forkyndte, hvorledes Jesus skulde udgaa fra Bethlehem (Mika 5: 2—3). Han saa ogsaa, hvad der vilde ske i vore Dage, at Evangeliet atter vilde blive gengivet og Kirken atter blive oprettet og organiseret (Mika 4: 1—2. Lær disse udenad). Læs ogsaa det tredie Vers og fortæl, hvad han forudsiger der.

Efter at Mika en Gang havde holdt en Tale til Folket og fortalt, at Herren ikke anerkendte den Maade, som de tjente

ham paa, udtalte han en af de største og mest vidunderlige Sandheder (Mika 6: 7—8).

Mikas Bog har været og er stadig en stor Inspiration til Tusinder, som elsker deres Medmennesker.

Spørgsmaal.

1. Hvilket Kongerige boede Mika i?
2. Hvilken anden stor Profet arbejdede paa den Tid?
3. Udførte de deres Pligter blandt de samme Mennesker? Hvorfor?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

7. Oktober.

»TRØSTEREN« ELLER »HJÆLPEREN« KOMMER.

Tekst: Ap. G. 2. Kapitel.

For ikke mange Søndage siden talte vi om en Sommerfuglelarve, som fødes to Gange. Den har virkelig to Fødselsdage, thi I husker sikkert alle, at den først vaagner op i en krybende Verden, falder derefter i Søvn og vaagner saa op i en flyvende Verden — en Sommerfugls Verden.

Det var akkurat det samme, Jesus mente, da han sagde til Nikodemus, at han skulde fødes paany. Han lærte ham, at efter at han var blevet døbt i Vand til sine Synders Forladelse og derefter havde modtaget den Helligaands Velsignelser, vilde Verden synes helt anderledes for ham, og Livet efter denne Fødsel i denne Verden vilde være meget mere lykkeligt end nogensinde tidligere.

Da Jesus første Gang mødte Peter, Jakob og Johannes, var de Fiskere. Han kaldte paa dem og bød dem følge ham, og de blev døbt og fik den Helligaands Gave og kom paa denne Maade ind i den ny Verden. I denne Verden maatte de hjælpe alle deres Medmennesker saa godt, som de kunde, og samtidig lærte de mange vidunderlige Ting af Jesus Kristus. Da der var gaaet nogen Tid, tog daarlige Mennesker deres Herres Liv. Han døde, blev begravet og opstod igen. Han var stadig deres Ven, deres Jesus — men hans Legeme var nu ikke mere det samme som tidligere, og derfor kunde han ikke forblive hos dem. Han lovede dem: »Jeg vil sende eder en anden Talsmand, Kraften fra det høje«.

Efter Kristi Himmelfart gik hans Apostle til Jerusalem for at vente paa denne Talsmand, men de vidste ikke, at han vilde komme, men de var sikre paa, at Kristus vilde holde sit Løfte.

Medens de var i Jerusalem, samledes de hver Dag og gik

(Fortsættes Side 446.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	Orson B. West

TABERNAKELKORET PAA VERDENSUDSTILLINGEN I CHIKAGO.

De Sidste Dages Hellige, der stadig følger de vigtigste Begivenheder, der angaar Kirken, har ofte Lejlighed til at glæde sig over den høje Anseelse og Anerkendelse, som Kirken har nydt og stadig nyder i Amerika. En af de sidste glædelige Nyheder fortæller, at 250 Medlemmer af Tabernakelkoret i Salt Lake City, Utah, er blevet inviteret til at synge ved den store Verdensudstilling i Chikago i en Uge i Fords Symfoni Haver, og de begynder omkring den 22. Septemper. Adskillige Koncerter vil blive transmitteret over flere forskellige Radiostationer, optaget med Colombia Transmissions System. Og Søndag den 30. September vil 5 Millioner Mennesker lytte til Korets Sang, idet Koncerten vil blive transmitteret over alle Stationer i U. S. A.

Det er dog ikke første Gang, at Koret synger offentligt, thi det er allerede rosende omtalt overalt i Amerika, og derfor kommer denne nye Anledning. Det vil sikkert erindres, at Koret en Time hver Søndag Morgen synger Hellig Musik over Columbia Systemet. Dette udføres ved Hjælp af Mikrofonen i Tabernaklet. Det er disse Tabernakel-Udsendelser, som sikkert for en Del har været Aarsag til denne nye Anledning til at synge for den store Offentlighed, og det glæder os, at der er blevet vist Koret den Ære og faaet denne Lejlighed.

Den Ære, som bliver Koret til Del, reflekterer naturligvis paa Kirken, som opretholder Koret, og dertil bemærkes, at alle Sangerne er Medlemmer af Kirken. Nu er Koret anerkendt som et af de bedste af sin Slags i Amerika. Som Følge deraf kan Kirken og dens Medlemmer heller ikke have en saa lav Karakter, som man beskyldte dem for. Da et Træ skal kendes paa dets Frugter, vil det efter dette være let at drage en Slutning. Paa samme Maade kan Kirken ikke være en daarlig Institution, hvis dens Medlemmer er

et oprigtigt, hæderligt Folk, som har bevist deres Hengivenhed.

Dette er noget, som alle Sidste Dages Hellige bør erindre. Alle, som elsker Evangeliet og Kirken, som har været Midlet, hvorigennem de har modtaget Evangeliet, vil selvfølgelig leve saaledes, at de har et godt Ry og paa denne Maade ære Kirken. Ingen god Søn vil ødelægge sin Moders gode Rygte. Enhver god Sidste Dages Hellig vil i sit Liv gøre sit yderste for at opretholde Kirkens Standarder. Derfor er det, at Kirken i Europa stadig høster mer og mer Anerkendelse saavel som i andre Verdensdele, særligt i de senere Aar. Sandhedens Lys vil skinne mere klart.

Den rosende offentlige Omtale vil aabne mange Døre, som før har været lukket for Evangeliets Budskab. Dette forklarer, hvorfor Koret nu er blevet inviteret til Chicago, og det forklarer, hvorfor det i 1893 var inviteret til den store Udstilling i Chicago 1893 — den første store Rejse, som Koret foretog, og det endog i en Tid, hvor Forfølgelsen, Modstanden mod Kirken var meget stor, men efter den Tid blev det bedre. Det forklarer ogsaa, hvorfor Koret rejste 3000 eng. Mile fra deres Hjem, for at synge for Overrislingskongressen i New York for 23 Aar siden. Det er Nøglen til en Mangfoldighed af Aktiviteter, som er er indbefattet i Kirkens Organisation. Med hvilket Resultat? — en bedre Forstaaelse af Folket og i Almindelighed ogsaa af Kirkens Principper. Onskabsfulde Mennesker har ved at udsprede ondsindede og usandfærdige Rygter foraarsaget en stor Forfølgelse imod os, som har gjort Missionærarbejdet endnu mere vanskeligt. Som Forsvar har Kirken været tvunget til at benytte andre fordelagtige Maader at tale til Offentligheden paa, og det er lykkedes med et glimrende Resultat.

Men af den rosende Omtale er der forbigaaet meget godt, som den tilstedeværende maaske vilde have syntes mere rosværdigt. Vi henviser derfor altid til selv at deltage, thi derigennem faar man ogsaa megen Udvikling. Paa denne Maade tjener de Kirken, og som Tilfældet altid er, høster de selv større Udbytte, derfor har alle Deltagerne altid følt sig rigeligt belønnet for deres Anstrengelser, selvom deres Koncerter har været fuldstændig gratis.

Tabernakelkorets Medlemmer, som rejser til Chicago i September, betragter det som en Ære, at de er inviteret til at holde disse Koncerter, og de modtog selvfølgelig Invitationen med Glæde. De vil ofre deres Tid og deres Talenter og vil have en behagelig og fornøjelig Tid — de vil være glade for det Offer, de bringer: dette er sikkert. Det er nemlig en Kendsgerning, at enhver, som i Uselvisk-

hed og Hengivenhed gør nogen Tjeneste for Kirken, altid vil være lykkelig for, hvad han gør. Og denne Erfaring er et Vidnesbyrd, at Tjenesten er antagelig for Herren og udgør den mest tilfredsstillende Belønning.

Joseph F. Merril.

(Fortsat fra Side 443).

i Fællesskab til Templet for at prise deres Gud. De ventede fra Dag til Dag paa, at det dem givne Lofte vilde blive opfyldt.

Ti Dage efter, at Apostlene var kommet til Jerusalem, fejredes der i Byen en Fest, som kaldtes Pinsefestens Dag, og mange Mennesker kom fra fjern og nær for at være med til denne Fest. Netop paa denne Dag modtog de den lovede Talsmand, den Helligaand. Pludselig blev de fyldt med den Helligaands Kraft, og de havde aldrig for i deres Liv folt en saa vidunderlig, oploftende Kraft, og de begyndte at tale i Tunger, d. v. s. med andre Sprog, som de aldrig for havde kunnet tale. Udenfor det Hus, hvor dette skete, gik Hundreder af Mennesker op og ned ad Gaden, andre var hjemme og atter andre var i Templet. Da de horte om denne nye Kraft, som var blevet givet, kom de i store Flokke strommende hen til det Hus, som Apostlene befandt sig i, og de horte Apostlene tale til dem i deres eget Sprog; dette forbavsede dem, og de sagde: »Hvorledes kan dette gaa til, at disse kan tale til os i vort Modersmaal, naar de er fra et andet Land? Hvad betyder dette?« Peter, som var bange for at bekende sig til Kristus, da Soldaterne tog ham til Fange, stod nu op. Nu frygtede han hverken Præster eller Soldater, for nu var han fodt paany. Han raabte da hojt til dem alle: »Vi har modtaget en Velsignelse, som Gud og hans Son Jesus Kristus havde lovet os, nemlig den Helligaand, som skal styrke og hjælpe os. Lyt til mig, og saa skal jeg fortælle jer, hvad I har gjort. I har dræbt Jesus, den Ven, som velsignede og lærte jer. Men han er nu opstaaet igen og er nu hos sin Fader. Den Kraft, som I har hort er den Helligaands Kraft, som er blevet os forjættet, og som skal hjælpe os.«

Da Folket horte dette, forstod de, at Peter havde talt sandt, og de angrede deres daarlige Gerninger og sagde: »I Mænd, Brodre, hvad skulle vi gore.« Peter ventede ikke længe med at give dem Svaret, men sagde straks: »Omvender (d. v. s. bliv bedre Mennesker) eder, og hver af eder lader sig dobe i Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse, og I skulle modtage den Helligaands Gave. Thi eder og eders Born horer Forjættelsen til, og alle dem, som er langt borte, hvilkensomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil.« Da de horte dette,

sagde de: Vi er bedrøvet over det Onde, vi har gjort. Vil I dobe os? Paa denne Dag dobte Apostlene mange Mennesker ind i Jesu Kristi Kirke, og de lyttede til Apostlenes Formaninger og elskede hinanden, som var de een Familie. Havde nogle flere Penge end andre, gav de rige nogle af deres Penge til de fattige, og saaledes hjalp de hinanden. Nu var alle virkelig lykkelige og takkede Gud for den Talsmand, den Helligaands Gave.

Hver enkelt af os maa ogsaa have denne Aand til at vejlede os. Efter at vi er dobt, vil nogle gode Ældster velsigne os og give os denne Aand, og saa har vi modtaget Kraften fra Gud til at gore, hvad der er ret.

14. Oktober.

MIRAKLET VED HELLIGDOMMEN.

Tekst: Ap. G. 3. Kapitel.

Sidste Gang lærte vi, hvorledes Apostlene modtog den Helligaand, og vi har ogsaa lært, at det var lovet dem, at den altid skulde blive hos dem og hjælpe dem. I Dag skal vi høre et Tilfælde, hvor dette Lofte blev opfyldt.

En Dag, da Peter og Johannes gik op til Helligdommen, fandt de ved den Dor i Helligdommen, som kaldtes »den skonne«, en Mand sidde, som var lam, og som hver Dag blev baaret til Templets Indgang, hvor han bad om en Almisse af dem, som gik ind i Templet.

Da Peter og Johannes kom, strakte han sin Haand ud for ogsaa at bede dem give ham en Almisse. De havde ingen Penge, men de kunde give ham en anden Hjælp, og for at se, om han havde Tro, stirrede de paa ham og sagde: »Se paa os«, og dette gjorde han, og de saa, at han troede, at de virkelig havde noget at give ham. Saa sagde Peter: »Solv og Guld ejer jeg ikke, men hvad jeg har, det giver jeg dig. I Jesu Kristi Nasaræerens Navn staa op og gaa.« Derpaa tog Peter ved hans hojre Haand, og straks blev hans for saa svage Ben og Ankler saa stærke, at han sprang op og gik, og han gik omkring og sprang og lovede Gud, og hele Folket saa ham gaa og love Gud. Mange af de, som hver Dag plejede at gaa til Templet, og som plejede at se den lamme Mand sidde ved Indgangen, undrede sig, og da Peter, Johannes og de lamme Mand kom ud af Templet, havde der samlet sig en stor Skare, som havde hort om det skete. Disse havde sikkert sagt til hverandre: »Hvorledes skete dette?«. Peter lod dem ikke forblive uvidende eller raadvilde, men gav dem Forklaringen, som vi finder i Ap. G. 3: 12—20.

Ved denne Tale var der ogsaa mange, som blev bedrovet over deres Synder og sluttede sig til Kirken og blev lykkelige.

TANKERNE.

Ad lonlige Stier sig bugter
Tankerne ustandseligt frem
henover vildsomme Slugter,
hojt over Bjergenes Hjem.

Hvor kommer du fra du enlige Tanke,
som dybt i mit Hjerte bor,
du minder mig om hin Torneranke,
som kroned min Frelser stor.

Oh venlige Tanke vil du mig lære
at være kærlig og god,
hjælp mig at jeg bestandig maa bære
det bedste fra Livets Flod.

Hvor kommer I fra I Tanker,
som kommer ved Dag og ved Nat,
sælsomt i Hjerterne banker,
ustandselig tager I fat.

Oh tag mig med paa jer Færden,
oh havde jeg Vinger som I,
da drog jeg mod Vindens Hærgen
fremad mod det evige Liv.

Naar Foraaret atter frembryder
med spirende Blade paa Træer,
som Feer I atter fremtryller
Glædernes dejlige Hær.

Naar Sommeren kommer med Sol og med Farver,
da leger I ogsaa med,
med Amors Bue saa lystig I traver
af Stierne lonligt afsted.

Naar Efteraaret saa herlig fremtryller
et spraglende Farveskær,
da leger I atter, skont varsomt I hyller
de spirende Kærligheds Fjer.

Naar Vinteren kommer med isnende Sus
og Sneen saa skær og hvid,
da sender I stille saa sælsomme Brus
til den Svend og hans Pigelil.

Fra Barndommens allertidligste Dage
saa famlende var jeres Vej,
fra Faders og Moders formanende Tale
til os Born midt i vores Leg.

Nu i min Ungdomstid jeg kender
eders dejlige — farlige Leg,
hvad nu om dette hænder,
at I fandt to paa jer Vej.

To Sjæle og saa en Tanke,
bestandigt det samme Ord,
hvorfor skulde disse nu vandre
dertil, hvor kun Kærlighed bor.

Tro, Haab og Kærligheds Lykke,
der bliver kun disse tre,
hvoraf vi Mennesker kan bygge
et Hjem med Guds stille Fred.

Richardt Nielsen,
Københavns Gren.

GRAVENE SKAL BLIVE AABNEDE.*

»Hvor kan det holdes utroligt hos eder, at Gud oprejser dode?« (Ap. G. 26: 8).

Saaledes talte Paulus til Kong Agrippa, da han var Fange, ca. 30 Aar efter vor Herres Opstandelse. Paa den Tid blev Apostlene og de Hellige strengt forfulgt paa Grund af deres faste Vidnesbyrd om den korsfæstede og opstandne Kristus. De indflydelsesrige Sadducæere troede ikke paa Opstandelsen; deres Modstandere, Farisæerne, troede paa Opstandelsen, men alle, undtagen de, der var blevet omvendt til Kristendommen gennem Tro og Omvendelse, stemplede de hojtidelige Vidnesbyrd om Kristi Opstandelse som Opspind og Usandhed.

At Jesu Kristi Aand vendte tilbage til Legemet fra Tilstanden i Graven bekræftes tydeligt af den hellige Skrift. Tidlig paa Morgenen paa denne mindeværdige Sondag i Historien blev han set af Maria Magdalene og siden af andre, af hvem nogle let berorte hans Fodder. Om Aftenen stod han blandt Apostlene og beroligede dem for deres Frygt ved folgende Udtalelse: »Ser mine Hænder og mine Fodder, at det er mig

* Lektie for Præstedømmet, 2. Uge i Oktober.

selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I ser, jeg har.« (Lukas 24: 39).

At det Legeme, de skuede, var det samme, som Herren havde, da han levede blandt dem, var tydeligt ved de Saar, som var efterladt ved Korsfæstelsen. For yderligere at forsikre den hengivne Skare, at han ikke var nogen skyggeagtig Form, intet immaterielt Væsen, men en levende Person med legemlige Organer, indre saa vel som ydre, spurgte han dem: »Have I her noget at spise?« Og de gav ham et Stykke af en stegt Fisk, og han »spiste det for deres Øjne«.

Kristus var den første af alle Mennesker til at stige op af Graven med Aand og Legeme forenet, en opstanden, udødelig Sjæl. Derfor kaldes han med Rette »Førstegrøden af de hensovede«. Sejren over Døden, som Menneskehedens forudbeskikkede Forløser saaledes udvirkede, var bekræftende blevet forudsagt. At en bogstavelig Opstandelse skal blive alle til Del, som har eller skal leve paa Jorden, bekræftes i lige saa høj Grad af Skriften.

Der omtales to almindelige Opstandelser; vi kan skelne mellem den første og den sidste, eller de retfærdiges og de uretfærdiges Opstandelse. Her er selve Kristi Ord angaaende de døde og deres Opstandelse: »Thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse.« (Joh. 5: 28, 29).

Den første Opstandelse begyndte med Jesus Kristus og blev fortsat derefter, som vi læser: »Og Gravene aabnedes, og mange af de hensovede helliges Legemer bleve oprejste, og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den hellige Stad og viste sig for mange. De retfærdiges Opstandelse bliver først almindelig, naar Kristus kommer igen i Herlighed, men der er dog sørget for gradvis Fremadskriden, som Paulus erklærer i 1. Kor. 15: 20—23. Tusindaarsriget vil begynde med de retfærdiges herlige Forløsning fra Dødens Magt, og om disse er der skrevet: »Salig og Hellig er den, som har Del i den første Opstandelse, over disse har den anden Død ingen Magt, men de skulde være Guds og Kristi Præster og skulde være Konger med ham i Tusinde Aar.« (Aab. 20: 6). Om de uretfærdige læser vi følgende Modsætning: »Men Resten af de døde levede ikke igen, før Tusindaarsriget var forbi.«

Om hans Kommes umiddelbare Nærhed og om yderligere Forklaring paa Forskellen mellem de retfærdiges og de uretfærdiges Opstandelse har Herren talt i disse vore Dage: »Lytter, thi se, Herrens store Dag er nær; thi Dagen kommer, da

Herren skal lade sin Røst høre fra Himlen. Himlene skulle bæve, Jorden skælve, og Guds Basuner skal lyde baade længe og højt og sige til de slumrende Nationer: I Hellige, staa op og lever; I Syndere, bliver og slumrer, indtil jeg atter kalder.« (Pagtens Bog 43: 17, 18).

Mormons Bog giver en tydelig og let forstaaelig Beskrivelse af den bogstavelige og universale Opstandelse: »Og der er en Død, som kaldes den timelige Død, og Kristi Død skal løse den timelige Døds Baand, paa det at alle skulle blive oprejste fra denne timelige Død; Aanden og Legemet skulle atter blive forenede i deres fuldkomne Skikkelse; baade Lem og Ledemod skulde atter komme til deres eget Legeme, ja, ligesom vi nu er; og vi skulle fremstilles for Gud med den samme Bevidsthed, som vi nu have, og med en klar Erindring om al vor Skyld. Og denne Genoprejsning skal blive alle tildelt, baade Gamle og Unge, baade Trælde og Frie, baade Mænd og Kvinder, baade Ugudelige og Retfærdige; og end ikke saa meget som et Haar af deres Hoveder skal blive tabt; men Alting skal bringes tilbage til sin fuldkomne Skikkelse, som det nu er, eller i Legemet, og skal fremføres og fremstilles for Kristi Sønnens, Gud Faderens og den Helligaands Domstol, hvilke er een evig Gud, for at dømmes efter deres Gerninger, enten de er gode eller de er onde.« (Alma 11: 42—44).

Spørgsmaal.

1. Hvad troede Farisæerne og Sadducæerne med Hensyn til Opstandelsen?
2. Var Kristi Opstandelse bogstavelig eller billedlig?
3. Hvem skal være delagtig i den første Opstandelse? i den anden?
4. Hvornaar begyndte den første Opstandelse, og hvornaar vil den være fuldendt?
5. Giver Mormons Bog nogle Oplysninger angaaende Opstandelsen?

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat.)

IV.

»Alt det, som Gud gør, skal blive evindeligt.« — Præd. 3: 14.

David og Rakel fulgtes ad en Dag, da de paa deres Vandring saa et andet Par, hvis Følelser for hinanden efter deres

Adfærd at domme ikke kunde misforstaas. Da de modtes, standsede de, og Manden sagde: »Undskyld mig, men vi er noget fremmede her i denne nye Verden. Maa vi stille eder et Par Sporgsmaal?«

»Lad os sætte os ned her,« foreslog David, idet han førte dem hen til et Sted, hvor de kunde tale uforstyrret sammen. »Er der tilstodt dig noget?«

»Aa, jeg véd næsten ikke,« svarede Manden. »Anna og jeg er sammen, og vi burde maaske være tilfredse; men det er vi alligevel ikke rigtigt. Der synes at mangle noget.«

»Ja?«

»Vi forlod Jordelivet saa pludseligt — vi var saa daarligt forberedte paa dette.« Hans Ledsagerinde greb hans Arm som for at beskytte sig mod en overhængende Fare. »Vi foretog en Sejltur paa Soen, da Baaden kæntrede og — her er vi. Vi skulde have haft Bryllup den næste Dag, men nu — hvad skal vi nu gore? Vi er ikke Mand og Hustru, og jeg antager heller ikke, vi kan blive det; thi nede paa Jorden blev vi belærte om, at der ikke blev givet eller taget til Ægte her. Dog synes det, som I to er Mand og Hustru, er I ikke?«

»Endnu ikke,« svarede David, »men vi venter at blive.«

»Det forstaar jeg ikke; du lader til at vide Besked; undervis os. Kan vi blive viede her?«

David forklarede Læren om det celestiale Ægteskab, saaledes som det var blevet aabenbaret til dem under Jordelivet, og sammenlignede dette Princip med de Lærdomme, som Menneskene i Almindelighed hyldede. »I ser altsaa,« forklarede han, »at selv om I var blevne gifte paa den fastsatte Dag i Forkrænkeligheden, vilde det kun have haft Gyldighed, til Doden adskilte eder. I har passeret Dodens Port, og følgelig vilde denne saaledes indgaaede Ægteskabspagt være udløbet, og I vilde ikke nu have været Mand og Hustru.«

»Men du sagde jo, at I to skulde giftes. Hvorledes?«

»Var vi blevne viede, medens vi levede paa Jorden, vilde det have været for Tid og Evighed, fordi denne Handling vilde være bleven udfort formedelst Myndighed fra Herren. Hvad Gud udforer, varer evigt. Ægteskaber maa indgaas paa Jorden. Eftersom vort Jordeliv er endt, kan vi ikke gaa tilbage og besorge det, men det maa udfores for os af nogen, som lever paa Jorden. Soster Rakel her udforte for Tusinder, som var gaaede bag Sloret, hvad de ikke kunde gore for sig selv. Nu vil nogen, i Herrens egen bestemte Tid, optræde for hende og udfore for hende, hvad hun ikke fik gjort for sig selv.«

De to nye Bekendte lyttede opmærksomt til, hvad David havde at sige, og ligeledes til Rakel, naar hun underviste dem

om Evangeliets Læresætninger, og deres Betydning for dem, der var komne til Aandernes Verden. De talte til dem om Tro og Omvendelse, Principer, som Menneskene alle Vegne kunde annamme og udove. De forklarede Læren om Daaben til Syndernes Forladelse, der er en jordisk Ceremoni, som vel kunde antages og tros i Aandeverdenen, men som maatte udfores for dem af Mennesker i Kodet. Ægteskab for Evigheden blev ogsaa mere udforligt forklaret.

»Det er rigtigt nok,« sluttede David, »at »i Opstandelsen tager de hverken til Ægte eller bortgiftes«. Alt dette maa udfores, for Opstandelsen finder Sted, hvilket lykkeligvis for os endnu er ude i Fremtiden. Vi véd imidlertid med Sikkerhed, at dersom vi opfylder vore Pligter efter bedste Evne, vil Herren tage Vare paa alt det ovrige.«

Disse fire Mennesker skiltes ikke ad, for David og Rakel havde lovet at modes med deres Venner snart igen og fortsætte den Samtale, der var bleven saa godt begyndt. Da de to havde forladt dem, vendte David sig om mod Rakel og sagde:

»Saa du det straalende Lys i deres Øjne, da deres Hjerter blev rorte af Sandheden?«

»Ja, og det lyste ogsaa i dine Øjne, da du talte.«

»Og i dine ogsaa, min Kære, naar det blev din Tur.«

»Det er herligt at være Missionær — altid Missionær, er det ikke, saa længe der er et eneste Væsen, der trænger til Vejledning og Hjælp.«

»Rakel,« udbrod David, glad bevæget, »der er gode Nyheder for os. Vi, du og jeg, vil snart folge vore Forældre og vore ældre Brodre og Sostre op gennem Opstandelsens Porte, som Herren saa naadigt har aabnet. . . Ja, ja, det er sandt. . . Ind i det celestiale Rige med herliggjorte, himmelske Legemer og der gaa fremad til Fuldkommenhed. . . Og, Kære, Arbejdet bliver saa udfort for os i Guds Tempel. . . Ja, netop lige nu bliver det gjort. Kom, Rakel, lad os gaa saa nær dertil, som vi kan komme. Vi har faaet Tilladelse til at gaa ind. . . Dette er Templet. Guds Sendebud er her, og Hans Aand opfylder det hellige Sted: Denne Aand kan paavirke og besjæle os, ligesom den gor paa Mennesker i Kodet. Rakel, du burde fole dig hjemme her i langt hojere Grad end jeg. Lad os folge den Mand og Kvinde, som udforte Arbejdet for os. . . Ser du dem tydeligt, Rakel? . . Ja, vi vil ikke glemme dem, naar de ogsaa kommer til os i Aandeverdenen, men vi vil give dem en saadan Velkomsthilsen, som de aldrig har dromt om. . . Nu er de der ved Alteret. Knæl ned her med mig, Rakel — din Haand i min, saadan. Lyt, kan du hore? »For« . . dig og mig. . . Det er gjort. Vi

er Mand og Hustru. Du er min igennem al Evighed, min, min. . . O, evige Fader, vi takker dig!«

David holdt sin Hustrus lette Skikkelse i sine Arme. Han kysser hendes Kinder, hendes Øjne, hendes Læber. Da er alt stille.

FJERDE DEL

I.

»Gor dig rede, bliv Lys; thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over dig. . . Og Hedningerne skulle vandre hen til dit Lys og Kongerne hen til det Skin, som er opgangen for dig.« — Es. 60: 1, 3.

Den nedadgaaende Sol havde naaet den taagefyldte Zone, som, begrænset af den blaa Luft foroven og Horisonten forneden, strakte sig omkring den grønne Jord; ude mod Vest saas Solens store, runde Skive gennem Taagesløret, og dens Lys spredte en vidunderlig Farvepragt over Landskabet.

Det var Midsommer. Solen havde været brændende hed hele Dagen, og da to Mænd den Aften lod deres Heste standse paa Toppen af en lille Høj, mærkede de en velgørende, kølig Luftning. De blottede deres Hoveder for den forfriskende Luft. Ikke et Ord blev udtalt, medens de saa ud over Landskabet foran dem; dets Storslaaethed hensatte dem i tavs Beundring.

Derude foran dem mod Vest laa Byen, Maalet for deres långe Rejse. Den laa som en Dronning midt i sine Omgivelser. Ved første Øjekast saa den ud som et eneste mægtigt Palads, i Stedet for en By af Paladser, som den ved nærmere Betragtning viste sig at være. Gade efter Gade, Bygning efter Bygning strakte Byen sig, saa langt Øjet kunde række, prydet med grønne Træer og Haver.

Fra Byens Midte hævede Templet sine Taarne mod Himlen. Dets Mure skinnede som poleret Marmor, og dets Spir syntes at bore sig ind i den hvide Sky, der svævede omkring dem. Denne Sky naaede fra Templet ud over hele Byen og var ligesom et Dække over denne.

Solen sank ned bag Horisonten; men selv da udstraalede Skyen et klart Lys, som om Solens Straaler endnu dvælede ved den.

I ti Minutter havde Køretøjet holdt stille paa Højen, og de to Mænd havde i Tavshed nydt det vidunderlige Skue.

Den Korende gav nu, ligesom opvaagnende fra en Drom, Hestene et Tilraab, idet han sagde:

»Vi maa videre.«

»Ja, Aftenen nærmer sig.«

Den sidste, der talte, var en midaldrende Mand af et imponerende Udseende. Han lænede sig tilbage i Vognen, idet de hurtigt korte videre.

»Saa dette er den verdensberomte By,« sagde han, »Verdens nye Hovedstad, for hvilken vi alle maa boje os, indenfor hvis Grænser Dommere og Fyrster har deres Sæde, hvis Lige i Retning af Magt og Visdom aldrig før har været kendt. Det er i Sandhed en forunderlig Stad, et nyt Lys i Verden. Hvad siger De, Remand?«

»Det er et overordentligt herligt Syn, Deres Majestæt. Det overgaar langt alle de Beskrivelser, der er komne til os.«

»Det er godt, Remand, at vi valgte denne noget langsommere Maade at nærme os Byen paa. Elektriciteten kunde have fort os derind i en Brokdel af den Tid, det har taget os; men hvem vilde vel miste denne behagelige Koretur?«

De var allerede inden for Byens ydre Grænser. Uagtet de hele den Dag havde kort gennem det mest underskonne Landskab med vekslende Byer, Marker og Haver, hvilke sidste indeholdt en Uendelighed af Blomster og Frugt, saa overgik dog denne Stads Herlighed alt, hvad de endnu havde set. Over den jævne, asfalterede Vej, hvorpaa de kørte, gled Vognen næsten lydlost frem. De blomstrende Træer og Buske fyldte Luften med behagelig Vellugt. Bygninger og Haver, symetrisk og stilfuldt arrangerede, frydede Øjet. Fuglenes Sang og Naturens forunderlige Lyde ved Aftenstid bedaarede Øret. Mænd, Kvinder og Børn tilligemed Koretøjer af alle Slags passerede uafbrudt forbi.

Nattens Skygger begyndte at brede sig ud over Naturen, men endnu straalede det lysende Skydække med et glinsende Lys. Jo morkere Natten blev, des klarere blev Skyen, indtil Paladset, opført af Marmor og kostbare Sten, viste sig i dens blode, klare Lys i alle Regnbuens Farver.

»Deres Majestæt, gør vi ikke bedst i at finde et Sted at være gennem Natten?«

»Ja, De har Ret. Tror De, nogen vil ane, hvad vi virkeligt er?«

»I Tusinder af Miles Omkreds véd ingen andre end os selv, at De er Polens Konge.«

»Det haaber jeg, Remand; thi jeg ønsker at se disse Ting fra en almindelig Rejsendes Standpunkt. Se, der er den Ildstotte, som vi har hort Tale om. Herrens Herlighed er i Sandhed tilkendegivet paa dette Sted.«

Næppe var disse Ord udtalte, for Kareten naaede op foran en Portaabning eller aaben Hvælving tværs over Vejen. En Mand viste sig og spurgte de Rejsende, hvor de agtede sig hen. Da de underrettede ham om, at de var Fremmede, ankomne for at bese Staden, bad han dem vente et Par Minutter. Han kom hurtigt tilbage.

»Eftersom I er Fremmede og onsker et Opholdssted for Natten, vil jeg bede eder stige ud og gore Brug af vor Gæstfrihed. Eders Heste vil der blive draget Omsorg for. Kom.«

De korte hen ad Vejen, der førte op til et stort Hus. Hestene blev overladte til de tililende Tjenere, og selv blev de førte ind i et Værelse, der i Retning af Skonhed og Udstyr ikke stod tilbage for Kongens egne Paladser i Polen. Kort efter blev der bragt Frugter og Brod ind til dem, og Sovesteder blev dem anviste, hvor de kunde hvile gennem Natten.

De var trætte efter den lange Dags Rejse, men dog kunde de Rejsende ikke sove. Alt dette nye og usædvanlige forvirrede dem, og de talte sammen om det til langt ud paa Natten.

De næste Morgen vækkedes de af Sangfugle, der havde taget Sæde i et Træ i Nærheden af deres aabentstaaende Vindue, og som nu med deres klare Triller ligesom bod dem velkommen. Og hvilken henrivende Morgen var det! Jorden og Luften genlod af Fuglenes Sang og var fyldt med de duftende Blomsters Vellugt. Skyen hvilede endnu over Staden.

Fra Haven blev de kaldt ind til Spisesalen, hvor et indbydende Maaltid var tilberedt for dem. Frugter, tilberedte paa et Dusin forskellige Maader, Brød, Kager og Grøntsager, Drikke, fremstillede af Frugtsaft — dette var Menuen.

INDHOLD:

Hvorfor véd vi Mennnsker ikke mere om Døden, om Evigheden, end vi gør?.. 433
Den Danske Mission 437
Søndagsskolen 439
Lektier for Børneklasser .. 440
Redaktionelt 444
Tankerne 448
Gravene skal blive aabnede. 449
Kronet med Herlighed 451

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording A/S.